

Første søndag efter påske 2025

Salmer: 224, 232, 677, 246, 229

Krist stod op af døde, afsonet er vor brøde. Amen.

Sl 30; 1 Joh 5, 1-5; Joh 20; 19-31

Jeg er næsten holdt op med at følge med i nyhederne; jeg orker ikke flere nyhedsvarsler om den vestlige verdensorden, der er i opbrud, for vi har som enkeltmennesker meget lidt indflydelse på, hvad der sker i verden, og jeg tror, at vi i den henseende kan gøre meget mere godt ved at koncentrere os om det nære. Der er imidlertid også noget andet, der gør sig gældende, og det er, at jeg i virkeligheden ikke er ked af, at den vestlige verdensorden er i opbrud. Det blev jeg bevidst om i den forløbne uge, da den ny abortlov blev vedtaget. Det blev fejret med champagne i et af Christiansborgs lokaler, og der blev i tillæg lavet et hav af opslag på de sociale medier af selvbevidste politiske profiler, hvor man priste budskabet; i et af opslagene fra et af

regeringspartierne viste man en kat, der ansporede seeren til at komme helt tæt på, hvorefter katten rakte tunge og proklamerede, at nu blev abortgrænsen udvidet til 18 uger. Uanset hvilken holdning, man måtte have til emnet, er det særdeles følsomt, for man kan ikke komme udenom, at det handler om, hvornår livet begynder, og at nogle mennesker mener at kunne bestemme det. Derfor var den lille kattevideo usædvanlig afstumpet.

Jeg synes ikke, emnet kalder på festlighed, ligesom jeg undrer mig over den lethed, med hvilken både dette, aktiv dødshjælp og en mulig, kommende krig bliver diskuteret. Det er i disse år, som om vi i vesten fejrer døden i stedet for livet, og jeg kan ikke forstå, hvordan det er kommet dertil, men hvorom alting er, så er jeg altså ikke længere sikker på, at den vestlige verdensorden er så god, at det skulle være en ubetinget tragedie, at den nu er i opbrud. For vesten hører til verden, og verdens orden – som sådan – har været i

opbrud siden den første påskedag, hvor Gud trodsede de fysiske love og vandt himlen tilbage den skabning, der sukkede efter ham, ofte uden selv at vide det. Den skabning, der kun kunne tro, at døden var det ene sikre livsvilkår her i verden, og hvor menneskets gudbilledlighed og livets ukrænkelighed ikke var noget, man gik meget op i. Det kan man forvise sig om ved at studere den antikke verden, hvor kristendommens vugge stod; dér var død og lidelse underholdning, sådan som man f.eks. kan se det i den serie om Colosseums historie, der vises på DR.

Der var derfor ikke noget at sige til, at de mennesker, som omgikkes Jesus til dagligt, på intet tidspunkt kunne forestille sig, endsige tro, at han skulle dø for at genopstå. For de levede netop i verden, som er endelig og forgængelig, de kendte dens brutalitet og havde oplevet verden udstøde deres herre, de troede alle sammen på hans død, for de havde bevidnet den, men opstandelsen? Nej, den var u-trolig. Og de var bange,

for de frygtede med god grund at lide samme skæbne som Jesus, så de holdt sig inden døre.

Og så kom han til dem, hører vi, og stod midt iblandt dem, og de blev glade. Hvorfor mon? Det var jo, fordi livets ophavsmand med ét var hos dem, og han blæste sin livsånde i dem. Vi er faktisk vidner til en genfødsel eller genskabelse her, for vi husker, hvordan Gud i tidernes morgen blæste ånde i det ler, han havde formet, og leret blev til de første mennesker. Den ånd, disciplene modtager fra Jesus, vil give dem kraft til gå ud i verden og forkynde om ham, uanset hvad verdens børn så vil gøre ved dem. P.g.a. den genfødsel kan de klare at udstå det alt sammen, sådan som vi hørte en anden Johannes sige det for lidt siden:

»Alt, hvad der er født af Gud, overvinder verden; og den sejr, som har overvundet verden, er vor tro. Og hvem andre kan overvinde verden end den, som tror, at Jesus er Guds søn?«

Jesu opstandelse er den sejr, der har overvundet verden og dens død, og det er den sejr, disciplene nu skal fortælle andre om. Men der er én, som ikke tror, og det er Thomas, for han var ikke til stede, da de andre så Jesus. Han vil se dødsmærkerne på Jesu krop, og det sker otte dage senere, da Jesus igen kommer til dem gennem de lukkede døre og beder Thomas om at komme tættere på, træde nærmere, så nær, at han kan stikke sin finger i mærkerne efter naglerne, og med hånden føle hullet efter spyddet, som blev stukket i siden på Jesus, da han døde. Og nu kan vi grunde lidt over, hvilket budskab vi kunne tænke os, Jesus bragte Thomas. Jeg tror ikke, vi ville bryde os om budskabet fra kattevideoen, eller for den sags skyld noget andet af tidens politiske budskaber, hvis jeg skal være ærlig, og det var det heldigvis heller ikke, det var en befaling: *»Vær ikke vantro, men troende«* siger Jesus, og Thomas' svar falder prompte: *»Min Herre og min Gud!«*

Hvad var det, Thomas skulle tro? Jo, han skulle tro på, at livet og kærligheden havde sejret. Tro på, at han ikke havde fulgt en svindler eller en fantast, men Gud selv, der ville overvinde verden med al dens død.

Derfor er påsken det virkelige opbrud, ikke alene i vesten, men i hele verden. *»Vige det gamle da skal for det ny«*, som vi skal synges om ikke så længe. Vi fik en Gud, der ville være os nær i livet, i lidelsen, i døden og udover døden. Vi fik en Gud, der kommer os i møde og dertil sender os ud i verden: *»Som Faderen har udsendt mig, udsender jeg også jer«* siger han til disciplene, og det er ret fantastisk at tænke på, at de i det øjeblik bliver gudesønner. Det betyder, at de skal træde i Jesu fodspor og bringe Gudsriget med sig i ånd og ord. Og det er i sandhed et sært ord, for det fortæller os, hvordan Gud var i verden; som et lille, hjælpeløst barn, som den, der bragte lægedom til de syge og rejste de døde fra graven, som den, der tog imod børnene og lyttede til kvinderne som ligemænd, som den, der tilgav synder. Og som til sidst gav sig selv, fordi verden og dens børn ikke kunne

holde ud at have ham iblandt sig. Der er således en skrøbelighed i ordet om Jesus, men paradoksalt nok også en kolossal styrke, fordi han satte sig selv ind på at være skrøbelig og overvandt verden og dens orden ved det. Derfor er han den eneste, der kunne og kan være den, vi trænger til, stedt i verden som vi er, med al dens død, dens dårlighed, dens ufattelige selvovervurdering og selvglæde, der går som et spøgelse igennem den. Nu er Jesus hos sin fader i himlen, og derfor må vi i dag tage Ånden til hjælp, den Ånd, Gud indgød i menneskene den første morgen på jorden og siden i disciplene. Den giver os nemlig mulighed for at bruge fantasien, og det skal vi her til sidst. Vi skal forestille os, at Jesus var et facebook-opslag, og så skal vi høre hans budskab: Kom tættere på, trød nærmere, vid, at jeg er kærligheden selv, og tro kun på, at jeg er Kristus, Guds søn, for så skal I have liv i mit navn. Og Gud skal forvandle jeres klage til dans, tage sørgedragten af jer og klæde jer i glæde!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen.